07/04/21 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ :- ବାବା ଦୂରଦେଶରୁ ଆସିଛନ୍ତି, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନୂଆ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି, ତୁମେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍□ର୍ଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହେଉଛ । "

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଶିବବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ଅତୁଟ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ସେମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ କଣ ହୋଇଥିବ?

ଉତ୍ତର**:-** ସେମାନେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ କରିବେ, ତେବେ ଯାହା ବି ଆଜ୍ଞା ମିଳୁ । ସେମାନଙ୍କ ମନରେ ଏଭଳି ବିଚାର ମଧ୍ୟ ଆସିବ ନାହିଁ ଯେ ଏଥିରେ କିଛି କ୍ଷତି ହୋଇଯିବ ନାହିଁ ତ କାହିଁକି ନା ଏହିଭଳି ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଉତ୍ତରଦାୟୀ ବାବା ଅଟନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟର ବଳ ମିଳିଯାଏ । ଅବସ୍ଥା ଅଟଳ ଏବଂ ଅଚଳ ହୋଇଯାଏ ।

ଗୀତ**:-** ତୁମ୍ହି ହୋ ମାତା, ତୁମହି ପିତା ହୋ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହା କାହାର ମହିମା ଶୁଣିଲ? ଯାହାଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ବିନା ଦୁନିଆରେ ଆଉ କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପିତାଙ୍କର ମହିମା । ବାକି ଆଉ ଯାହାର ବି ମହିମା କରୁଛନ୍ତି, ତାହା ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଉଛି । ଏକମାତ୍ର ଭଗବାନ ହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ପିତାଙ୍କର ପରିଚୟ କିଏ ଦେବ । ସେ ନିଜେ ହିଁ ଆସି ଆତ୍ମାର ଏବଂ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । କୌଣସି ବି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଆତ୍ମାର ଯଥାର୍ଥ ପରିଚୟ ଜଣା ନାହିଁ । ଯଦିଓ କହୁଛନ୍ତି ମହାନ ଆତ୍ମା, ଜୀବ ଆତ୍ମା । ଯେତେବେଳେ କେହି ଶରୀର ଛାଡେ, ତେବେ କହନ୍ତି - ଶରୀରରୁ ଆତ୍ମା ବାହାରିଗଲା । ତେଣୁ ଶରୀର ମୁର୍ଦାର ହୋଇଗଲା । ଆତ୍ମା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ । ତାହା କେବେ ନଷ୍ଟ ହୁଏ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ତାରକା ସଦୃଶ, ଅତି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଟେ । ଆତ୍ମାକୁ ଆଖି ଦ୍□ାରା ଦେଖି ହୁଏ ନାହିଁ । ସବୁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ କରିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ବାରମ୍ବାର ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିଯାଉଥିବାରୁ, କହନ୍ତି ମୁଁ ଅମୁକ, ମୁଁ ଏହା କରୁଛି । ବାସ୍ତବରେ ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁ କରିଥାଏ । ଶରୀର ତ ହେଉଛି ଯନ୍ତ୍ର । ସାଧୁ ଆଦି ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମା ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ, ଭୃକୁଟି ମଝିରେ ରହେ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ଯେ ଆତ୍ମାରେ ଅଭିନୟ କରିବାର ସଂସ୍କାର ଅଛି । ଆଉ କେତେକ କୁହନ୍ତି - ଆତ୍ମାରେ ସଂସ୍କାର ନଥାଏ, ଆତ୍ମା ନିର୍ଲେପ । କେହି କୁହନ୍ତି ସଂସ୍କାର ଅନୁସାରେ ଜନ୍ମ ମିଳିଥାଏ । ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମତଭେଦ ବହୁତ ଅଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ କେଉଁ ଆତ୍ମା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀମାନଙ୍କୁ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରରେ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରରେ ଆସି ପତିତ ହେଉଛି । ତାକୁ କିଏ ପବିତ୍ର କରିବ? ପତିତ-ପାବନ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପିତା ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କର ମହିମା ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ୮୪ ଜନ୍ମ ସମସ୍ତେ ତ ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ପଛରେ ଆସୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ତ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ତ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । ଯିଏ ପ୍ରଥମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆସିବେ, ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ରାଜା ଏବଂ ପ୍ରଜା ହେବେ, ତାଙ୍କର ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ । ପରେ ତ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ବହୁତ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ ନା । ପୁଣି କାହାର ୮୩ କାହାର ୮୦ ଜନ୍ମ ହୁଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ପୂରା ୧୫୦ ବର୍ଷ ଆୟୁ ହୋଇଥାଏ । ସେଠାରେ କେହି ଅଳ୍ପାୟୁ ହେବେ ନାହିଁ । ଏହି କଥା ବାବା ହିଁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ କେହି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କି ଯେପରି ତୁମେ ଆତ୍ମା ସେହିପରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା । ତୁମେ କେବଳ ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ରରେ ଆସୁଛ, ମୁଁ ଆସୁ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ପତିତ ହେଉଛନ୍ତି ମୋତେ ସେତେବେଳେ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, ତେବେ ଯାଇ ଡାକୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଶିବବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି ।

କେହି କେହି ପଚାରୁଛନ୍ତି ଯେ ଏକଥା କିପରି ଗ୍ରହଣ କରିବୁ ଯେ ପରମାତ୍ମା ଆସିଛନ୍ତି! ତେବେ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି - ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ସିଏ ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ, ତେଣୁ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ମଧ୍ୟ ଆସିବାକୁ ହେବ । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ତ ଆସିବେ ନାହିଁ । ଏହିପରି ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ପରମାତ୍ମା ଏତେ ଛୋଟ ଅଟନ୍ତି, ଯେପରି ଆତ୍ମା ଛୋଟ ଅଟେ କିନ୍ତୁ ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ମୋତେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କହୁଛ । ଡାକୁଛ ମଧ୍ୟ ତେବେ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବେ ନା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଯେ ଦୂରଦେଶର ନିବାସୀ ପର ଦେଶକୁ ଆସିଲେ । ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଜଣା ପଡିଲା ଯେ ଏବେ ଆମେ ପର ଦେଶରେ ଅର୍ଥାତ୍ ରାବଣ ଦେଶରେ ଅଛୁ । ସତ୍ୟଯୁଗ ତ୍ରେତାରେ ଆମେ ଈଶ୍□ରୀୟ ଦେଶ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜ ଦେଶରେ ଥିଲୁ ପୁଣି ଦ୍□ାପର ଠାରୁ ଆମେ ପର ଦେଶ, ପର ରାଜ୍ୟକୁ ଆସିଯାଉଛୁ । ବାମ ମାର୍ଗକୁ ଆସିଯାଉଛୁ । ପୁଣି ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଉଛି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିବାରେ ଲାଗି ଯାଉଛନ୍ତି, ଲୋକମାନେ ଶିବଙ୍କର ଏତେ ବଡ ଲିଙ୍ଗ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେ ଆକାରରେ ଏତେ ବଡ ନୁହଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିଛ ଯେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର କ'ଣ । ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ସର୍ବଦା ପବିତ୍ର, ସୁଖର ସାଗର, ଆନନ୍ଦର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଏହା ପରମ ଆତ୍ମାଙ୍କର ମହିମା ଅଟେ ନା । ଏବେ ଡାକୁଛନ୍ତି ଯେ, ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ପରମପିତା ଯିଏକି

କଲ୍ପ-କଲ୍ପ ଆସୁଛନ୍ତି । ଦୂରଦେଶରେ ରହୁଥିବା ଯାତ୍ରୀଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ମହିମା ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା, ସରସ୍ୱତୀଙ୍କୁ ତ ଡାକୁ ନାହାଁନ୍ତି । ନିରାକାର ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଡାକୁଛି ଯେ ଦୂରଦେଶର ନିବାସୀ ଏବେ ପରଦେଶକୁ ଆସ କାହିଁକିନା ସମସ୍ତେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ ଆସିବି, ଯେବେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଶେଷ ହେବାର ଥିବ । ମୁଁ ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛି । ଏକଥା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ । କହନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଯେ ସେହି ପରମ ଆତ୍ମା, ବିନ୍ଦୁ ଅଟନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି, ଆତ୍ମା ଓ ପରମାତ୍ମା, ଏକ ଓ ଅଭିନ୍ନ । ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା ଏହା ତ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମା ଉଭୟ ଭିନ୍ନ ଅଟନ୍ତି । ଉଭୟଙ୍କର ରୂପ ସମାନ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ପତିତ ହୋଇଥାଏ, ତାକୁ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ପରମାତ୍ମା ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ ଅଟନ୍ତି । ଯଦି ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା କହୁଛନ୍ତି, ତେବେ କଣ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ପରମାତ୍ମା, ତମୋପ୍ରଧାନ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି କି? ନା, ଏହା ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ସର୍ବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛି । ମୋର ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ମୁଁ ନର୍କବାସୀମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛି । ପର ଦେଶକୁ ଆସିଛି, ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ । ବାବା ହିଁ ଆସି ଆମକୁ ସ୍ୱର୍ଗ ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନିଜ-ନିଜର ଅଭିନୟ ରହିଛି । ପରମାତ୍ମା ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ନିଶ୍ଚୟ ଆସୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତ ଶିବରାତ୍ରି ପାଳନ କରାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ସିଏ କେବେ ଆସୁଛନ୍ତି, ଏହା କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହିପରି ହିଁ ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରି ଆସୁଛନ୍ତି । ସେ ନିଶ୍ଚୟ ସଙ୍ଗମରେ ଆସିଥିବେ, ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ । ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ନିଶ୍ଚୟ ସଙ୍ଗମରେ ଆସିବେ ନା । ପାବନ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି ସ୍ୱର୍ଗ । କହୁଛନ୍ତି, ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ପତିତ ଦୁନିଆର ବିନାଶ ସମୟ ହୋଇଥିବ, ତେବେ ହିଁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରିବେ । ଯୁଗେ-ଯୁଗେ ତ ଆସୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୋତେ ସଙ୍ଗମରେ ହିଁ ଆସି ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ପାବନ କରିବାର ଅଛି । ଏହା ହେଉଛି ପର ଦେଶ, ରାବଣର ଦେଶ । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ କଣ ଏକଥା ଜାଣୁଛନ୍ତି କି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । କେବେ ଠାରୁ ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି, କିଛି ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ । ସର୍ବ ପ୍ରଥମ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରହସ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିବ ପୁଣି ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ସିଏ କଳ୍ପର ସଙ୍ଗମରେ ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହା ତାଙ୍କର ହିଁ କାମ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ନୁହେଁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ନିଜେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ତଳକୁ କଳିଯୁଗକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ସମସ୍ତେ ତଳକୁ ଖସୁଛନ୍ତି । ବୃକ୍ଷ କଣ ଅଧା ସତେଜ ଓ ଅଧା ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ହେବ । ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥା ସମସ୍ତଙ୍କର ହୁଏ । କଳ୍ପର ଆୟୁ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ କଳ୍ପର ଆୟୁ ଲମ୍ବା ଚଉଡା କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ଏକଥା ବାବା ହିଁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ଆଉ କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିବାର ନାହିଁ । ରଚୟିତା ବାପା ସତ୍ୟ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି । ଆମେ ଏତେ ବି.କେ. ଅଛୁ । ତେଣୁ ତ ମାନୁଛନ୍ତି । ଆଗକୁ ଗଲେ ଯେବେ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ, ତେବେ ସବୁ କିଛି ବୁଝିଯିବେ । ପ୍ରଥମେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଦୂରଦେଶରୁ ଆସିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କାହା ଶରୀରରେ ଆସିଲେ? ସୂକ୍ଷ୍ମବତନରେ ଆସି କଣ କରିବେ? ନିଶ୍ଚୟ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ସାକାର ଦୁନିଆରେ ଏଠାରେ ରହିବା ଦରକାର । ବ୍ରହ୍ମା କିଏ, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି, ସିଏ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣି ନ ଥିଲେ, ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ପୋଷ୍ୟ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରୁଛି ତେବେ ସନ୍ତାନ ହେଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛି ଯେ କଣ ତୁମେ ନିଜ ଜନ୍ମକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛ । ଏବେ ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର ପୂରା ହେଉଛି, ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ମୁଁ ଆସିଛି ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ, ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବା ପାଇଁ । ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ଆଉ କୌଣସି ରାସ୍ତା ନାହିଁ । ଯଦି ଏହି ରହସ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣିଥାନ୍ତେ, ତେବେ ଗଙ୍ଗା ଆଦିକୁ ସ୍ନାନ କରିବା ପାଇଁ, ମେଳା ଆଦିକୁ ଯାଆନ୍ତେ ନାହିଁ । ଏହି ପାଣିର ନଦୀରେ ତ ଦ୍ୱାପରଯୁଗରୁ ସ୍ନାନ କରୁଛନ୍ତି । ଭାବିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଗଙ୍ଗାରେ ବୁଡ ପକାଇଲେ ପାପ ନାଶ ହେବ । କିନ୍ତୁ କାହାର ମଧ୍ୟ ପାପ ନାଶ ହୁଏ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ତ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରହସ୍ୟ ବୁଝାଅ । ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ପରମାତ୍ମା ପିତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି, ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର, ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ନିରାକାର ଅଟେ । ଏହି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମା ଡାକୁଛି । ଭକ୍ତି ପରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୋତେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଲେଖାଯାଇଛି ଭଗବାନଙ୍କର ସଙ୍କଳ୍ପ ଆସିଲା, ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଡ୍ରାମା ପ୍ଲାନ୍ ଅନୁସାରେ ସଙ୍କଳ୍ପ ଆସିଥିବ । ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଏହି କଥାକୁ କେହି ବୁଝିପାରୁ ନଥିଲେ । ଦିନକୁ ଦିନ ଅଧିକ-ଅଧିକ ଆତ୍ମା ଜାଣୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ତୁମକୁ ନୂଆ-ନୂଆ ଗୁହ୍ୟରୁ ଗୁହ୍ୟ କଥା ଶୁଣାଉଛି । ଆତ୍ମାମାନେ ଶୁଣି-ଶୁଣି ବୁଝି ଯାଉଛନ୍ତି । ପୂର୍ବରୁ ଏହିପରି କହୁ ନଥିଲେ ଯେ ଶିବବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତ ଠିକ୍ ଭାବରେ ବୁଝିଯାଇଛନ୍ତି, ଆଗକୁ ଅଧିକ ବୁଝିବେ । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ କାହାକୁ କିପରି ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ପ୍ରଥମେ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ରଖ ଯେ ବେହଦର ବାପା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତେବେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ସତ୍ୟ ହିଁ ବତାଇବେ । ଏଥିରେ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡିବାର କିଛି କଥା ନାହିଁ । କେତେକ ସନ୍ତାନ ପକ୍କା ଅଛନ୍ତି, କେତେକ କଚ୍ଚା ଅଛନ୍ତି । କଚ୍ଚା ଥିଲେ କାହାକୁ ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଥାଆନ୍ତି । ବହୁତଙ୍କର ଏହି ସଂଶୟ ଆସୁଛି କି ଆମେ କିପରି ବୁଝିବୁ ଯେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଆସି ପଢାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହିଁ ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତ ପତିତ ଦୁନିଆରେ କୃଷ୍ଣ ଆସି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏକଥା ତାଙ୍କୁ ସିଦ୍ଧ କରି କୁହ କି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ପତିତ ଦୁନିଆ ଏବଂ ପତିତ ଶରୀରରେ ଆସିବାକୁ ହୁଏ, ବାବା ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର

ନିଜ-ନିଜର ବୁଦ୍ଧି ଅଛି । କେହି ତ ଶୀଘ୍ର ବୁଝି ଯାଉଛନ୍ତି । ଯେତେ ସମ୍ଭବ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ସବୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଏକ ସମାନ ହେବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ଅଛି । ଏକଥା ବାବା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ପିଲାମାନେ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବାକୁ ପଡିବ । ବଡ ବାବା ଯାହା କିଛି କହିବେ, ତାହା ମାନିବା ଉଚିତ୍ । ଗୁରୁଙ୍କୁ ତ ମାନି ଆସିଛ । ସ୍□ରଗ ରଚୟିତା ବାବାଙ୍କ କଥା ତ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ମାନିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ କେହି ଏହିପରି ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ନାହାନ୍ତି । ବରଂ ସେଥିରେ କ୍ଷତି ହେଉ ବା ଲାଭ ହେଉ, ମାନି ନେବା ଉଚିତ୍ । ଯଦିଓ କ୍ଷତି ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉ ତଥାପି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନା - ସର୍ବଦା ଏହିପରି ବୁଝ ଯେ ଶିବବାବା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି, ବ୍ରହ୍ମା କହୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଭାବ ନାହିଁ । ଶିବବାବା ଉତ୍ତରଦାୟି । ସେସବୁ ଠିକ୍ କରିଦେବେ । ତାଙ୍କର ଏହି ରଥ, ତେଣୁ ସେ ଠିକ କରିଦେବେ । କହିବେ ଯେ ମୁଁ ଏହି ରଥରେ ବସିଛି । ସର୍ବଦା ଭାବ ଯେ ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଇଏ କିଛି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହା ହିଁ ସ୍ମୃତିରେ ରଖ । ଗୋଟିଏ ପଟେ ତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ନିଶ୍ଚୟ ରଖିବା ଦରକାର, ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋ କଥା ମାନିଚାଲ ତେବେ ତୁମର କଲ୍ୟାଣ ହେବ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ଯଦି କିଛି କହୁଛନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କ କଥାର ଉତ୍ତରଦାୟି ହେଉଛି ମୁଁ । ତୁମେମାନେ ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ଅବସ୍ଥା ଆହୁରି ମଜବୁତ ହୋଇଯିବ । ନିଶ୍ଚୟ ରହିଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ, ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ମିଳିବ । ଯେତେ ଅଧିକ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ଅଧିକ ବଳ ମିଳିବ । ଯିଏ ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ କରିବେ ସେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ । ଅନେକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ରହିଥାଏ । ଦେଖ ବାବା ସବୁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କିପରି ସ୍ନେହରେ ଚଳାଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କ ସାଥିରେ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି ଠିକ୍ ଭାବରେ ବସିଛ! କୌଣସି ଅସୁବିଧା ତ ନାହିଁ! ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ । ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବହୁତ ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିଛି । ଯିଏ ଯେତେ ଶ୍ରୀମତକୁ ଧ୍ୟାନ ରଖି ସେବା କରନ୍ତି ସେହି ଅନୁସାରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ । ସେବାରେ ହିଁ ଲାଭ ଅଛି । ସେବାର୍ଥେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ଯଦି କେହି ଭଲ ସେବା କରୁଥା'ନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ ହୃଦୟରେ ମଧ୍ୟ ରହିଥାନ୍ତି ଯେ ଇଏ ଉତ୍ତମ ସନ୍ତାନ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ କେବେ କେବେ କୌଣସି ଖରାପ ଗ୍ରହ ପ୍ରଭାବରେ ପଡିଯାଆନ୍ତି । ମାୟା ବାଧା ଦେଇଥାଏ । ଖରାପ ଗ୍ରହ କାରଣରୁ ପୁଣି ଜ୍ଞାନ ଧାରଣ କରିପାରି ନଥା'ନ୍ତି । କେହି ତ ପୁଣି କର୍ମଣା ସେବା ଅକ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇ କରିଥା'ନ୍ତି ।

ତୁମର କାମ ହେଲା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖଧାମର ମାଲିକ କରାଇବା । କାହାକୁ ଦେଲେ ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ନଥିବାରୁ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାନ୍ତି । ପୁଣି କେତେ ବି ବୁଝାଅ ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବିଷୟରେ ବୁଝାଅ । କିପରି ଆତ୍ମାରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ ଭରି ରହିଛି, ଯାହାକି ଅବିନାଶୀ ଅଭିନୟ ଅଟେ । ଏହା କେବେ ବଦଳେ ନାହିଁ, ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ରହିଛି । ନିଶ୍ଚୟ ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମା କେବେ ହଲଚଲ ହେବେ ନାହିଁ । ଅନେକ ଆତ୍ମା ହଲଚଲ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଶେଷ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ଦୁନିଆ ରୂପୀ ପାଳଗଦାକୁ ନିଆଁ ଲାଗିଯିବ ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ସ୍ଥିର ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯିବେ । ଏବେ ତ ବହୁତ ଯୁକ୍ତିରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଭଲ-ଭଲ ପିଲାମାନେ ତ ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ହୃଦୟରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । କାରଣ ବାବାଙ୍କ ସେବାର୍ଥେ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ ମଧ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ସେବାରେ ବହୁତ ସଉକ ରହିଥାଏ । ଯାହାଙ୍କଠାରେ ଯେଉଁ ଗୁଣ ଅଛି ତାହା ବାବା ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ସେବାରେ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ, କୌଣସି କଥାରେ ସଂଶୟ ଆଣିବାର ନାହିଁ । ସେବା ଦ୍□ାରା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେବାର ଅଛି, ଦୁଃଖ ନୁହେଁ ।

(୨) ନିଶ୍ଚୟର ବଳ ଦ୍□ାରା ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ଅଚଳ-ଅଟଳ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁଭଳି ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି, ସେଥିରେ କଲ୍ୟାଣ ସମାହିତ ହୋଇ ରହିଛି କାହିଁକି ନା ବାବା ଉତ୍ତରଦାୟୀ ଅଟନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କୌଣସି ଚିନ୍ତା କରିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ**:-** ସହଜଯୋଗକୁ ନିଜର ନେଚର ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍□ଭାବ ଏବଂ ନ୍ୟାଚୁରାଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍□ାଭାବିକ କରି ସବୁ ବିଷୟରେ ପରଫେକ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ନିପୁଣ ହୁଅ ।

ଯେପରି ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ - ଏଥିରେ କୌଣସି ଶତକଡା ବା ଊଣା ଅଧିକ ନାହିଁ, ସେହିଭଳି ନିରନ୍ତର ସହଜଯୋଗୀ ବା ଯୋଗୀ ହେବାର ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି କମୀ ବେଶୀ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବା ଉଚିତ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ନିରନ୍ତର ଯୋଗୀ ହେବା ସ୍□ାଭାବିକ ହେବା ଦରକାର ଏବଂ ତୁମର ସ୍□ଭାବରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବା ଦରକାର । ଯେପରି ଯଦି କାହାର କୌଣସି ବିଶେଷ ସ୍□ଭାବ ବା ସଂସ୍କାର ଥାଏ ତେବେ ସେ ନ ଚାହିଁଲେ ମଧ୍ୟ ସେହି ସ୍□ଭାବର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ କାମ କରିଥାଏ । ସେହିଭଳି ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମର ସ୍□ଭାବରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଉ । କ'ଣ କରିବି, କିପରି ଯୋଗ ଲଗାଇବି - ଏହି କଥା ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଗଲେ ସବୁ ବିଷୟରେ ପରଫେକ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ପରଫେକ୍ଟ

ଅର୍ଥାତ୍ ଇଫେକ୍ଟ ଏବଂ ଡିଫେକ୍ଟ ମୁକ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଭାବମୁକ୍ତ ଏବଂ ତ୍ରୁଟୀ ମୁକ୍ତ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଯଦି ସହନ କରିବାର ଅଛି ତେବେ ଖୁସି ଖୁସିରେ କର ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଭାବରେ ନୁହେଁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***